

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
KHOA VIẾT VĂN – VIẾT BÁO

CÙ THỊ THƯƠNG

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP
(KHÓA 11, NĂM 2008 – 2012)

Người hướng dẫn: Nguyễn Hữu Quý

HÀ NỘI – 2012

Lời cảm ơn!

Khi em còn đang làm một nhân viên kế toán ngày làm 6 tiếng tuần làm 5 ngày, lương tháng thoải mái chi tiêu và có thể giúp đỡ được gia đình, ai cũng nghĩ cuộc sống như thế là hạnh phúc. Và em cũng nghĩ mình còn mong muốn gì hơn. Một thời gian ổn định, một thời gian những đồng tiền của em không đủ cho tham vọng của người, em thấy khoảng trống trong mình ngày càng phồng to và trương bự. Sự trống rỗng và nhàm chán theo kịp những nụ cười hồn nhiên cuối cùng. Và cứ thế em ngơ ngác giữa cuộc đời của chính mình.

Một sự tình cờ nhỏ đưa em đến với Khoa Viết Văn. Đầu tiên là cuộc gọi của cô Hiếu đầy chân tình, cởi mở. Em đã rất ngạc nhiên một giáo vụ khoa gọi điện báo đỗ cho thí sinh lại có thể thoải mái và tình cảm như vậy.. Buổi thi đầu tiên với lời dặn dò đầy ân cần của thầy trưởng khoa Văn Giá. Thầy Trần Đức Ngôn, thầy Kim Sơn, thầy Khoái, thầy Thìn, thầy Tửu, cô Hòa, cô Bình cho em những bài giảng tràn đầy ý tưởng, tiếp thêm niềm tin cho e vào công việc sáng tác của mình. Thầy Văn Giá, thầy Nguyễn Trọng Tạo, cô Giáng Vân, thầy Bằng Việt, thầy Chu văn Sơn đã đọc, chia sẻ nguồn kiến thức, kinh nghiệm, thổi bùng tình yêu thơ ca, chỉ cho em những ngò ghê đầu tiên của nghề viết. Tổng kết lại 4 năm cầm bút dưới ngôi trường Viết Văn để có những tác phẩm tốt nghiệp được chọn lọc nhất, người thầy cuối cùng mà em muốn cảm ơn là thầy Nguyễn Hữu Quý. Người thầy đầy nhẫn nại với từng câu chữ. Người chân thành và ân cần hiếm thấy khi nhiệt tình đọc, hướng dẫn bảo vệ tác phẩm tốt nghiệp cho em, một trò nhỏ còn nhiều hồn nhiên.

Tôi cảm ơn những người bạn, người anh, người chị, người em đã cùng tôi 4 năm học, cùng ăn, cùng ở, cùng uống rượu đọc thơ, cùng uống trà ngắm trăng, và chia sẻ những vui buồn nghề viết.

Tất cả những người đó, những người mà em có thể kể tên, không thể kể tên đã tạo ra một môi trường nuôi dưỡng mầm văn chương trong em. Ngoài những chông gai của nghề viết mà em được nhắc nhở hay đúng hơn là đe dọa khi mới vào trường, thì 4 năm qua là khoảng thời gian em được sống thật nhất với lòng mình, sống với ước mơ của mình và quan trọng hơn em đã tìm được niềm tin cuộc đời trong con đường phía trước.

EM TRÂN TRỌNG CẢM ƠN!

Còn THỎ nữa, người bạn của tôi, người bạn cân bằng với mọi nỗi buồn và sự cô đơn của cuộc đời để tôi không chênh vênh, mất cân bằng cuộc sống. Để tôi mãi là chính mình một cô bé biết cười, biết khóc, biết yêu thương.

QUAN NIỆM VỀ THƠ

Trang này tôi nói về bạn tôi. Từ trước tới giờ, tôi chỉ nói với nàng về tôi, về những người tôi biết. Còn hôm nay, tôi nói về nàng .

Tôi không biết nơi nàng đến càng không biết nơi nàng đi, nàng thường đến với tôi rất bất chợt thường vào những lúc tôi buồn, thất vọng và cô đơn. Mỗi lần gặp nàng xong tôi lại lấy lại chính mình. Tôi tưởng như mình là một bầu trời bụi và nàng là cơn mưa mát lành không những cuốn trôi bụi mà còn tạo ra cầu vồng. Nhưng từ đó khi càng trưởng thành tôi càng bị nàng cuốn hút và từ khi nào tôi và nàng đã có một sợi dây liên kết không một ai có thể chặt đứt.

Có những lúc tôi quên nàng bởi bộn bề cuộc sống, có lúc nàng bỏ tôi trốn biệt để tôi trần trở đi tìm. Tôi tìm nàng ở trong tôi, trong những bạn của tôi, những mảnh đời bất hạnh, những trải nghiệm cuộc đời, trong phật, chúa và sự vĩnh hằng, tôi tìm nàng miệt mài mê mải nhưng vẫn không thể gặp. Nàng bảo: đừng tìm khi cần nàng sẽ đến.

Những người xung quanh tôi bảo đừng chơi với nàng, nàng như con dao hai lưỡi. Tôi coi đó là những lời ghen tị bởi vì họ không được nàng yêu. Bởi vì từ khi yêu nàng tôi đã không bị họ chi phối. Nhờ có nàng tôi cân bằng bản thân và nhận ra vẻ đẹp thiên nhiên và tâm hồn con người. Nhưng tôi biết họ nói không sai khi tôi nhận ra mình nhạy cảm với bất hạnh, đau khổ và hạnh phúc của chính mình, của người, của đời. Từ khi yêu nàng tôi biết buồn nhiều hơn, thương nhiều hơn.

Thương cho những ước mơ không bình thường của một người bình thường bỏ lại sau lưng người mẹ già cô độc nhọc nhằn để đuổi mãi ...mãi mãi nợ người một bước quay lưng

Thương con chữ lãng đãng kéo em đi lỏn ngổn trong chiếc bình ém đầy tâm trạng mặc lời khuyên ba mẹ đi tìm cho mình hạnh phúc đơn giản chỉ là ở đâu đó có người hiểu em

Thương cho những ước mơ miệt mài kéo em qua đầm lầy mùa cuối để gọi mình nơi con đường chông chênh không vòng tay không mái nhà đèn tỏa sẽ hãi yêu anh một đầm lầy nữa sợ mùa thu cuối cùng trở mùa mơ ước, trở mùa chờ đông

Thương cho người đàn bà quần quanh nặng nhọc, đất nước Việt Nam với chiếc đòn gánh Trường Sơn gánh hai vùng đồng bằng châu thổ, như người

đàn bà chân đất hai gành nặng chồng con mà không bỏ xuống để ngắm một chân trời khác, một chân trời không phải là bước đi ngăn vòng quanh.

Thương cho một miền quê dần hoang hóa, những ngôi nhà nhỏ bé, kiếp người quê làm lụi, lênh loang nổi niềm tha phương. Mùa trăng vẫn vằng vặc sáng nhưng người đi rồi chỉ là chút kí ức nhẹ lâng vào những ngày không ánh đèn thành phố. Người mãi chạy đuổi theo mặt trời mùa tha phương dài dằng dặc qua tổng đài cuộc sống bỏ lại một miền quê tối râm lặng lẽ, người già người trẻ đều đi. Bao nhiêu người tha phương, bao nhiêu người không thể cố định mình ở nơi mình đã sinh ra, những kiếp người trôi nổi bọt bèo mãi mãi không thu gọn mình trọn vẹn. Để hành tinh hạnh phúc mãi mãi là ước mơ của đôi lứa yêu nhau. Người ta đã vô tâm với hạnh phúc của mình nên dễ dàng vô tâm mạng sống của người khác. Bảo hộ mình quá sâu và an toàn chỉ biết chính mình dù không hiểu chính mình. Dem ước mơ rao bán hay làm một người viết vô tâm thì mãi mãi cô ca màu đêm không phải màu đỏ.

Vẫn cứ yêu nàng thôi tôi ơi ...yêu như một điều tự nhiên của cuộc sống dù có lúc nàng hiền hậu như câu dân ca lục bát, hào hùng như một bài phú, đẹp mặn mà như những vần thơ mới, dẻo dai như một bài thơ triết luận, ngàn ngạt nỗi đau dân tộc hay vồn vã, quẩn riết, gập gềnh, hư vô, miên man, chảnh chót như những bài thơ tự do hiện đại thì nàng vẫn là chính mình giúp tôi giữ lại mình đầy đủ và nguyên vẹn cho tôi kết nối với mọi người chạm tới cũng bản thể của chân, thiện, mỹ. Để hạt cát tôi bay theo gió và khiêu vũ điệu nhạc của mùa xuân bất tận.

TÔI GỌI BẠN TÔI: THƠ ƠI!

Hà Nội, ngày 25 tháng 5 năm 2012

Cù Thị Thương

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

Ở Đâu Đó Có Người Hiểu Tôi

Những con chữ chạy qua không hình hài bố cục
Lãng đãng lượn trong một nỗi buồn không tên không đáy không cả không gian
không cả sắc màu
Có một cánh cửa tràn đầy ánh sáng âm thanh
Em không nỡ chạy về nơi ấy
Bố em bảo
Mẹ em khuyên
Những con chữ kéo em đi lộn ngổn trong chiếc bình ém đầy tâm trạng
Em sợ mình hời hợt
Lại sợ mình chìm sâu
Không ai ngoài thơ
Nghe em kể về mưa
nỗi buồn của người con gái 27
Nghe em kể về ký ức ngây thơ nhào lộn trên cánh đồng hoang dại
Nghe em reo về hạnh phúc
Giản dị hơn nhiều tham vọng
Chỉ là
Ở đâu đó có người hiểu tôi

Thành Phố To Những Ngôi Nhà Rất Nhỏ

Xe ồn
phố bụi
hẻm quanh co
những ngôi nhà không sân

Nắng lấp lóa
mồ hôi rơi
gương mặt người nhễ nhại

Mưa
mờ mịt đường
lướt ngớp bước trong dòng nước đen chảy cùng hương

Đêm
chơi vui tìm về cơn gió dưới gốc đa
chiếc cổng làng xói mình mưa nắng

Họ đi hết rồi
Những người già lặng im
gói những khoen vàng óng ả trong chiếc ruột tượng vẫn cặp chiếc quần chun
nhặt màu nổi nhớ

mỉm cười
nghe tiếng ê a ở ngôi trường có những đứa trẻ - bố mẹ làm thành phố
ước mơ thêm xa xôi

lạm phát
học phí tăng
công ty phá sản
những đồng lương bạc bèo còm cỡm
tối rằm mắt đêm
vẳng đâu đó tiếng chó cắn ma
Người già – người trẻ đều đi

Hành Tinh Hạnh Phúc

Khấp địa cầu những chu trình bí ẩn
Dưới mỗi dáng hình
Đều có tình yêu
Hạnh phúc viên tròn
Hạnh phúc thuộc về nỗi đau
Trượt vào nhau vừa vặn
Phương trình
Hạnh phúc của mình- hạnh phúc của người = tham vọng
Ham muốn độc chiếm mình
Ham muốn có điều không thể biết
Bỏ hết nghe anh
Ngã mình xuống cỏ mềm
Xuống em
Anh sẽ thấy
Thiên đường và mặt đất gần như đôi môi anh đặt lên đôi môi em
Rung chuyển một tình yêu chạm khẽ và bùng nổ
Nhỏ bé một tình yêu
Nhỏ bé hai sinh linh
Đã tìm ra nửa thiếu của mình
Trái đất chỉ tồn tại vì những cuộc tình như thế
Anh sẽ cộng hạnh phúc của mình vào em
Làm cơ sở nhân hành tinh hạnh phúc

Mẹ và Ước Mơ

Khi con chạy theo những giấc mơ
Mẹ cuốn mình trong ngày không thứ tự
Giơ bàn tay không đầu không cuối
Con ngạt nhìn những vết chai sâu

Có phải những ước mơ thường ích kỷ
Khi chúng không mang dấu vết của thiên tài
Con không nở buông rời mẹ
Cũng không đành từ bỏ ước mơ
Ngắc ngoải giữa bản đàn đêm gọi chút mình vội vã
Niềm vui thuộc về ánh đèn vàng mỗi mệt
Thấp nỗi buồn từ mẹ một vùng quê

Mẹ ơi !
Con dồn ngày đong hoàng hôn chiều muộn
Hạnh phúc của con có làm mẹ an lòng

Trễ Mùa

Bước thời gian quét qua lấy đi tình yêu tuổi thanh xuân bất diệt
Những nồn bâng xanh mướt
Bùng bùng nông nổi
Chiếc lá cuối cùng của mùa thu
Vội vã bám cành
Em bám lấy ước mơ để đẩy mình về phía trước
Ước mơ rạn vỡ
Kéo em đi vào mưa giông xối xả
Những nồn bâng gọi mình trong ba mùa
Em gọi mình con đường chông chênh không vòng tay , không mái nhà đèn tỏa
Căn phòng ẩm mờ
Em gọi mình ở một chốn không ai
Chiếc bình không nước
Lọng ngọng chùm hoa thờ nhẹ
Mẹ vòng quanh ngày
Ba quây mình đêm
Em đi đâu tìm
Chỉ ước mơ miệt mài kéo em qua đầm lầy mùa cuối
Em có dám yêu anh
Một đầm lầy nữa
Khi thu về
Trễ mùa mơ ước
Trễ mùa chờ đông

Tôi Nợ Người Một Bước Quay Lưng

Ngày con đuổi theo ước mơ
Mẹ lặng lẽ khom bóng mình vào đất
Ngày con miệt mài những bước đi mỗi mệ
Mẹ lặng lẽ chờ lặng lẽ phía sau
Con đường của con dài tít tắp
Chạy mãi cuốn mình để tới đích nhanh hơn
Mẹ không đuổi kịp con
Mẹ mệt
Con vẫn chạy kéo theo mẹ những bước đi gập gáp
Con vô tâm
Cú chơi vui cuối cùng
Dây đứt
Con ngã sấp
Nổi đau thấm đất
Con nợ người một bước quay lưng

Người Đàn Bà Chân Đất

Lỗ chân lông sùi to
Những giọt nước thi nhau vón cục
Chảy lê thê trên gương mặt phùng phùng đỏ
Bông lúa vàng ươm nặng trĩu
Lom khom chạy một đường vòng quanh người đàn bà
Người đàn bà đuổi
Cuộc sống quẩn quanh với bước đi bốn mùa lo toan thường nhật
Người đàn bà lo lắng con mẹ sẽ bỏ bữa
Người đàn bà cúi nhặt vào bước đi ngắn vòng quanh
Người đàn bà díp mắt sau bữa cơm
Gật gù ngủ khi xem phim Hàn Quốc
Người đàn bà thức từ tinh mơ nhóm bếp tắt bật lợn gà chó người
Người đàn bà không nghĩ lâu
Người đàn bà không buồn lâu
Thỉnh thoảng người đàn bà thở dài

lặng khóc

Trong tiếng lè nhè người chồng
Một đêm
Người con bê đi chú gà mái ấp ổ
Người đàn bà không biết
Có một mặt trời rực đỏ đội biển xanh trôi lên trong một bình minh
Ở một chân trời khác

Ở Một Nơi Khuất Lối

Ngày sấm lo toan
Đêm giấc mơ tất tả
Giật mình cài then cửa
Những khoảng trống cho nỗi buồn ùa vào buôn bán cô đơn
Sự thinh lặng ngạt thở giữa ồn ào ích kỷ bon chen
Những bước đi nhúc nhắc
Em bảo hộ mình kín mít
Nỗi buồn lã
Kéo nụ cười em trượt vô lối trên yêu thương
Kí ức về cô bé 20 tuổi
Ba đi
Mẹ dọa
Em gồng mình công ước mơ ném vào thị trường rao bán
Không ai mua
Em bỏ lại góc phiên chợ cuối
Băng mình không một lần ngoái lại
Sợ yêu mềm
Sợ lại khác người ta
Cô bé gặm nỗi buồn khoác lên từng kí tự
Những kí tự nhòe nước mắt
Ngập nỗi buồn vào ngày mềm mại
Ngày em gỡ vỏ giáp của mình và nhận ra mình chỉ là một ấu trùng trong suốt
Đóng vôi lại
Em xắn tay
Cho ngày không nhiều nắng
Cho ngày không quần quang

Mùa Tha Phương

Đến khi nào mặt trời nổ rưng
Tất cả chỉ màu đen
Con sẽ quay lại ngôi nhà phủ bụi
Mở chiếc cổng ngọc lan rủ rọp
Chờ mẹ về trên những chuyến xe đêm
Đến khi nào ánh trăng không ngạo nghễ phủ tràn sân
Con sẽ thôi chân trần gác cửa
Nằm nghe kể xa xôi
Thở mùi hương cốm mới
Lăn giấc mơ tròn xoe

Câu hò gọi hoàng hôn đổ bóng
Bắt đầu mùa tha phương
Mùa tha phương của những chuyến đi dài qua tổng đài cuộc sống
Những số mobile thay đổi tuần hoàn
Danh sách đầy những cái tên lạ hoắc
Chấn mặt trời bằng những hòm rung
Ngọt ngạt mặt trời
Bung tỏa mùa trăng
Để hồi ức nhẹ lâng vào những ngày không ánh đèn thành phố
Nơi mặt trời rơi
Và ánh trăng mặc sức thả bung mình
Con cố tìm một thoáng rất riêng
Trăng 16 lặn chìm mất dạng
Ngày mặt trời vẫn mọc
Mùa tha phương

Cô Ca Màu Đêm

Cô ca màu đêm
24 trượt dài va vào nhau bởi kim dài kim ngắn
Xa
 gần
 khoác lên vàng sáng chỉ đủ cho $\frac{1}{4}$ vòng quạt
Đứa trẻ hai tuổi bị cán chết
 vô tâm 24h vẫn chạy
 vô tâm bước chân cứ lướt
 vô tâm một chiếc kim nghiêng lên
vô tâm cả thế giới xem
 giật mình
 cô ca màu đêm
Một bà già bị 9X hiếp rồi cướp của
Chi tiết hay có thể đưa vào chế tác
Tóc rối cặm cụi
 chuông gừ
Tóc rối bật đèn
Tóc rối hét lên vung tay về khung hình vuông
Cô ca màu đỏ
 không phải màu đêm

MỤC LỤC

STT	Nội Dung	Trang
I	<i>Bìa chính</i>	1
II	<i>Bìa phụ</i>	2
III	<i>Lời cảm ơn</i>	3
IV	<i>Quan niệm văn chương</i>	4
V	<i>Tác phẩm tốt nghiệp</i>	6
1	<i>Ở Đâu Đó Có Người Hiếu Tôi</i>	7
2	<i>Thành Phố To Những Ngôi Nhà Rất Nhỏ</i>	8
3	<i>Hành Tinh Hạnh Phúc</i>	9
4	<i>Mẹ và ước mơ</i>	10
5	<i>Trễ Mùa</i>	11
6	<i>Tôi nợ người một bước quay lưng</i>	12
7	<i>Người đàn bà chân đất</i>	13
8	<i>Ở một nơi khuất lối</i>	14
9	<i>Mùa Tha Phương</i>	15
10	<i>Cô ca màu đêm</i>	16
VI	<i>Mục Lục</i>	17
VII	<i>Bảng thống kê các tác phẩm chính đã in ấn</i>	18
VIII	<i>Bản nhận xét các tác phẩm tốt nghiệp</i>	19

BẢNG THỐNG KÊ CÁC TÁC PHẨM CHÍNH ĐÃ IN ẤN

STT	Tên tác phẩm	Nơi in ấn	Thời gian công bố
1	<i>Bình Yên</i>	<i>Báo Hải Phòng</i>	<i>Năm 2011</i>
2	<i>Mưa Bong Bóng</i>	<i>Tạp chí Cửa Biển</i>	<i>Năm 2011</i>
3	<i>Bình Yên</i>	<i>Tạp chí Tản Viên Sơn</i>	<i>Năm 2011</i>
4	<i>Ở Đâu Đó Có Người Hiếu Tò</i>	<i>Tạp Chí Tản Viên Sơn</i>	<i>Năm 2012</i>
5	<i>Hồi Ức Tháng Ba</i>	<i>Tạp chí Hương Sắc</i>	<i>Năm 2012</i>
6	<i>Mẹ Và Ước Mơ</i>	<i>Tạp Chí Tản Viên Sơn</i>	<i>Năm 2012</i>
7	<i>Ở Một Nơi Khuất Lối</i>	<i>Tạp Chí Tản Viên Sơn</i>	<i>Năm 2012</i>
8	<i>Chạy Ngược</i>	<i>Tạp Chí Tản Viên Sơn</i>	<i>Năm 2012</i>
9	<i>Với...</i>	<i>Tạp Chí Tản Viên Sơn</i>	<i>Năm 2012</i>
10	<i>Lại Đây Cuộc Sống</i>	<i>Tạp Chí Tản Viên Sơn</i>	<i>Năm 2012</i>

BẢN NHẬN XÉT TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

Họ và tên sinh viên: CÙ THỊ THƯƠNG - Khóa: 11 (2008 – 2012)

NỘI DUNG NHẬN XÉT
(Không cho điểm số vào bản nhận xét)

EM XIN CHÂN THÀNH CẢM ƠN!

Họ và tên: Cù Thị Thương
Lớp Viết Văn K11- Khoa Viết Văn- Viết báo
Trường Đại Học Văn Hóa Hà Nội
Địa Chỉ: 418 Đê La Thành- Đống Đa- Hà Nội
TEL: 0978. 45.9919
Email: Namphuong1309@gmail.com